

7585.

Q. F. F. Q. S.

DISSERTATIO JURIDICA
DE

ALIENATIONE
PIGNORUM,

1720, 7

QVAM

DEO T. O. M. bene juvante
P R Æ S I D E

DN. JOHANNE GEORGIO
SCHERZIO,

J. V. D & P. P. Ordinario,

& h. t. Fac. Jurid. DECANO,

IN ALMA ARGENTORATENSIVM
VNIVERSITATE

SOLENNITER defendet

JOH. BAPTISTA WENDEL, de
HAYANGE, Wolmringensis,

4. C. 10. h.
AUCTOR.

4. C. 10. h.
Septembris
A. diem ~~9~~ *4* Anno M DCC XX.

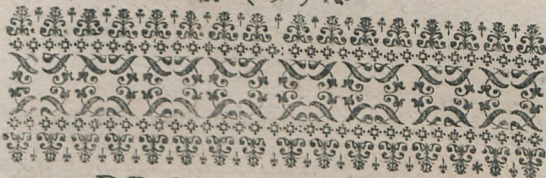
ARGENTINÆ,

LITERIS JOHANNIS PASTORII.

DEO,
PATRIÆ,
PARENTIBUS
ET
AMICIS.

PROOEMIUM.

Disputatione Fori multa olim, ceu ex Historia Juris constat, dubia in fure à Jurisconsultis evolvebantur, atque ita ad veritatem inveniendam via pandebatur. Idem earum, quæ in scholis agitantur, Disputationum finis esse debet. Non enim gloria aucupanda gratia, sed veritatis vel asserenda, vel inveniendæ causa, est disputandum. Et hoc ipsum, Benevole Lector! est id, quod opella hacce mea, publice in Eruditorum confesso solenni ventilanda, intendo. Qua si verum erui, aut eruendi occasionem præbeo, voti mei damnatus mihi videor. Tu hoc agenti fave, & se Hominem esse, facile agnoscenti humana ratione ignosce.

A 2

§. I.

Lienandi quidem facultas est Domini
 Particula: (nam, uti Illustris SCHIL-
 TERUS in *Instit. Jur. Civ. ad tit. de Reb.*
Corp. & Incorpor. aph. 2. loquitur, Domini partes
 principales sunt: jus habendi pro suo, jus li-
 bere administrandi & disponendi, jus utendi fru-
 endi, jus alienandi,) non tamen dominio vel sem-
 per vel soli cohæret. vid. *pr. Inst. quib. alienare li-*
cet vel non. Est hinc ut circa Pignora videamus,
 illa non tantum à Debitoribus ipsis, tanquam
 Dominis illorum, sed & à Creditoribus, qui jus
 Domini in pignora nullum habent, alienari. De
 hisce Alienationibus Pignorum quædam, liti ami-
 cæ materiam datura, in medium afferre animus
 est.

§. II.

De Alienatione pignorum acturis duo potis-
 simum in oculis versari debent; primo in quan-
 tum Debitor rem, alij oppignoratam, possit alie-
 nare; secundo in quantum Creditor rem, sibi op-
 pignoratam, distrahere queat. Videamus primo
 de Debitoribus; de quo ante omnia quærendum: An
 ille pignus alienare possit? Negandum illud esse,
 videri posset, ex eo, quia Debitor, pignus consti-
 tuendo, jus in rem in Creditorem transfert; quo
 ipso credi posset, ipsum facultatem alienandi à
 semet abdicasse. Verum enim vero analogiæ &
 juris nostri textibus magis convenire censenda
 est

est sententia illorum, qui facultatem alienandi Debitori salvam mansisse tradunt. Quo facit omnino *Lex XXXV. §. 1. ff. de pignorat. actione.* add. *Lex IX. Cod. eod.* Unde manifestum est, non obstante oppignoratione, pignora in bonis debitorum & in dominio, cujus effectus est facultas alienandi, manere. Cui non obstat *Lex III. §. 1. de Crim. stellionat.* ubi dicitur: *maxime in his locum habet Stellionatus: si quis forte rem, alii obligatam, dissimulata obligatione, per calliditatem alii distraxerit, vel permutaverit, vel in solutum dederit: nam hæc omnes species stellionatum continent.* Stellionatus enim hic non dicitur committi, quia Debitor alienans facultatem alienandi non habuit; sed quia ipse Creditorem suum, rem alii obligatam alienando, decepit. Aequè parum obstat *Lex XIX. §. 5. & L. LXVI. in princ. ff. de furtis.* ex quibus Doctores concludunt, quod Debitores, pignus alienantes, furtum committant respectu Creditoris. Sed & hic res salva est. Loquuntur enim illæ leges de casu, ubi vel Debitor pignus Creditori furripuit, vel si non furripuit, dolose alienavit. e. g. Rem mobilem in incognitum, & qui non facile conveniri potest, fraudandi animo transfereus. Firmat autem sententiam nostram non parum *L. VII. §. 11. ff. de distract. pignor.* ubi quaeritur, quid juris sit, si pactum sit à Creditore, ne liceat Debitori hypothecam vendere; qua quaestione opus plane non fuisset, si Debitori, generaliter jus alienandi pignus, esset ablatum. Scilicet potest Debitor pignus alienare ita, ut alienatio per se subsistat, & contra ipsum ex alienatione illi,

ne illi, cui alienavit, actio competat; sed salvo jure pignoris cum expressi, tum taciti. vid. *L. unica Cod. rem alien. gerentibus*. Quod etiam verum esse arbitramur cum *Hertio* in casu dictae legis *VII. §. final.* si scilicet Debitor pacto promiserit, se rem non alienaturum. conf. *Mudaeus ad tit. ff. de pignor. & hypothec. rubr. de pact. pignor. num. XVIII.* & *Hertius in Diss. de Pacto, ne rem suam Dominus alienet. §. 2.*

§. III.

Sed quid dicendum, si Debitor pignus alienet, sciente Creditore? an etiam tunc Creditori jus suum salvum mansisse, credendum est? In affirmantium partes trahi quis posset per notissimam illam juris regulam: *qui tacet, consentire videtur*. vid. *Menochius L. VI. praesumption. praesunt. 99.* Quod confirmatur per *Leg. CLVIII. ff. R. J.* ubi dicitur: *Creditor qui permittit rem venire, pignus dimittit.* Sed hisce non obstantibus arbitramur, satis clarum esse ex legibus nostris, solam scientiam non sufficere ad jus Creditoris tollendum. Manifestum id in primis facit *L. II. Cod. de Remiss. Pignor.* ubi *Severus & Antoninus* ita rescribunt: *Si probaveris, te fundum mercatum, possessionemque ejus tibi traditam, sciente & consentiente, ea, quae sibi eum a venditore obligatum dicit, exceptione eam removere debis.* Conf. *Lex IV. eod.* ubi idem statuitur: *si debitore sciente ac pignus suum, remittente, est mercatus.* *Lex IV. §. 1. ff. quibus modis pignus solvitur.* Conf. omnino *Jacob. Gotthofredus ad Leg. CLVIII. & CXLII.*

CXLII. ff. de R. I. ubi ad dubia supra mota solide respondet.

§. IV.

Nunc de Creditore dispiciendum, in quantum ille pignus alienare possit, vel non possit. Occurrunt autem hic tres notabiles casus. Interdum enim nulla est conventio de alienando vel non alienando. Interdum adest conventio de alienando. Interdum intercedit conventio de non alienando. Si adest Conventio de alienando, facile liquet, creditorem cum alienat, nihil agere aliud, quam ut jure, à debitore concessio, utatur. Potuit autem Dominus rei, cujus arbiter est & moderator, hanc legem dicere: nec opus est, ut ante alienationem creditor specialiter debitori denuntiet se pignus alienaturum. Quodsi autem pactum nullum intercessit, tunc non tantum requiritur, ut creditor alienaturus denuntiationem ad debitorem interponat; sed præterea, ut post denuntiationem adhuc per biennium expectet, antequam ad alienationem descendat, vid. *Lex fin. Cod. §. 1. de jure Domin. impetrand.* Quodsi autem pactum intercesserit de non alienando, creditor tamen alienandi habet facultatem. Est enim illud pactum contra substantiam pignoris; pignora enim ideo constituuntur, ut ex illis creditor satisfactionem suam in casu non soluti debiti quærat, vid. *L. V. ff. de distract. pignor. L. IV. in fin. ff. de pignorat. action. Lex I. & II. Cod. debitorem venditionem pignoris impedire non posse.* Quamvis autem in hoc casu Creditor alienandi facultatem habeat, eodem

eodem tamen jure non gaudet, ac ille, cum quo nihil pactum. Debet enim non unicum tantum, sed tres interponere denuntiationes. Sed num etiam hic per biennium expectandum? Mire hic in partes scinduntur Auctores: qui id negant, fundant se in silentio legum, inprimis *final. Cod. de jure dom. impetrand.* dicuntque trinas illas denuntiationes supplere locum biennij. At cum à ratione alienum sit, ut durioris loco habeatur ille, qui non promisit, se pignus non alienaturum, ac ille, qui expresse, se non alienaturum esse, pollicitus est; non possumus aliter, quam ut statuamus, in casu hocce ultimo etiam biennium esse expectandum, & legem illam ita esse explicandam, ut, quod de biennio ante dictum fuerat, *dem ré nové* in posteriori casu repetatur.

§. V.

Notandum autem, quod, si inter Creditorem & Debitorem pactum fuerit factum de alienando, e.g. si Calendis Decembris debitum non fuerit solutum, & postea contingat, ut hic terminus prorogetur e.g. in Calendas Julias anni sequentis; tunc potestas alienandi etiam prorogata censeatur juxta *L. IX. ff. de distract. pignoris*, ubi *Papinianus* ait: *cum solvenda pecunia dies pacto profertur, convenisse videtur, ne prius vendendi pignoris potestas exerceatur.* Conf. *L. IX. §. 3. ff. de pactis.*

§. VI.

Obtinet autem hoc jus alienandi non tantum, si debitor plane nihil solvit, sed etiam si aliquid

quid solvit quidem, sed non totam summam; quod clare indigitat l. 6. *Cod. de distract. pignorum*, ubi Gordianus rescribit: *quamdiu non est integra pecunia Creditori numerata (etiamsi pro parte maiore eam consecutus sit) distrabendi rem oppignoratam non amittit facultatem*: nam jus pignoris est individuum. l. 64. ff. de *Evictionibus*. videatur *Gothofredus nota 2. ad l. 6. Codicis de distract. pignor.* Quod si eo tamen tempore, quo Creditor ad alienationem convolare vult, id quod adhuc debet de majori debito, solvere paratus est Debitor, idque offert Creditori, hoc ipso facit, ut, si Creditor de facto alienet pignus, alienatio nulla sit.

§. VII.

Contingit saepe, ut eidem Creditori plures res sint oppignoratae, quarum aliquas Debitor magis quidem amat, sed quas forte Creditor facilius vendere potest; hic itaque quaeritur, an ex pluribus Creditor illas, quas vult vendere possit? Pro negativa pugnare videtur, quod regulariter Electio sit Debitoris. vid. l. 10. ff. de *jure dotium*. l. 34. §. 6. de *jurejurando*. Verum responderi potest, id tantum locum habere, si quis obligatus sit alternative. vid. l. 138. ff. §. ult. de *verb. oblig.* l. 10. *Cod. de Conditione indebiti*. l. 39. §. 6. de *Contrab. emt. vend.* §. 33. *J. de actionibus*. nunc autem in nostro Casu non adest obligatio alternativa: Res enim illae omnes aequaliter sunt obligatae, & ad eas vendendas, pro rata tamen debiti, aequale jus habet Creditor. vid. l. 8. ff. de *distract. pig.*

B

§. VIII.

§. VIII.

Quodsi Creditor alienaverit pignus, illud autem tanti non sit pretij, ut quantitatem debiti æquet; salva manet Creditori contra Debitorem aut Fidejussorem actio personalis ad petendum reliquum, seu hyperocham. Prout clare definit Imperator Alexander *L. III. Cod. de distract. pignor.* dicens: *hypothecis vel pignoribus à Creditoribus venditis ad id, quod deest, adversus reum vel fidejussorem actio competit.* conf. *L. IX. Cod. eod. Lex IX. in fin. ff. eod.* Quod adeo verum esse arbitramur, ut existimemus, illud ipsum etiam obtinere in casu, si Creditor pignus, vel cum jus non haberet, vel cum jus quidem haberet, illegitimo tamen modo, alienavit.

§. IX.

Contraria ratione si pretium superet quantitatem debiti, Creditor tenetur superfluum restituere Debitori. vid. *L. 20. Cod. de Distract. Pignor.* Cujus occasione inter Doctores quaeritur: an Creditor ad hoc ipsum etiam teneatur, si convenerit, ut quod ex venditione pignoris redegerit Creditor, id omne Creditor sibi habeat? Multi id adfirmant. Nobis contrarium veritati magis convenire videtur. Eadem enim ratio, quæ Constantinum movit, ut Legis commissoriae usum in pignoribus per *l. 3. Cod. de Pactis Pignor.* abrogaret, talis etiam facti validitati repugnat. Uti enim, si lex commissoria pignori adjici valide possêt, facile contingeret, ut Debitores, pecunia indigentes & res, qua-

quarum pretium plerumque multo majus est illa pecuniæ quantitate, quam accipiunt, pignori offerentes, rebus suis cum insigni damno privarentur; ita idem contingeret, si pactum hoc nostrum esset licitum. Casu rem illustrare liceat. Andreas, centum thaleros mutuo accipiens à Bernhardo, oppignorat eidem vasa aurea, quæ valent 500. aureos, cum pacto; si intra annum pecuniâ illam non sit restitutus, Bernhardus vasa illa vendere possit, & pretium, redundans inde, loco debiti sibi reservare. Quod si sit, æque læditur Andreas, ac si convenisset, quod Bernhardus, si restitutio debito tempore non fuerit facta, sibi vasa retinere queat. Qui ab adversa stant parte, hanc quidem allegant differentia rationem, quod incertus sit eventus venditionis, adeoque propter illam incertitudinem tale pactum valeat. Sed hanc rationem ficulneam esse arbitror, quia etiam in casu legis commissoriae incertum est, quodnam pretium res oppignorata eo tempore sit habitura, quo juxta legem conventionis restitutio pecuniæ fieri debet. Tenebitur etiam Creditor ad usuras Debitori solvendas, si ipse hyperocham veneret, aut ipse ea pecunia superflua usus sit. Aliud tamen obtinet, si superfluum illud depositum habeat apud Judicem, absente forte Debitori quod indigitare: videtur *L. VI. §. 1. ff. de pignor. act. conf. Schilterus ad Pand. Exercit. XXVI. §. 12.*

§. X.

Si casus incidat, ut uxor alicujus pro marito debito res suas oppignoret, & Creditor postea illas alienet, quæritur: An Alienatio fit valida? Id quod negatur. Est enim hæc oppignoratio species intercessionis, quæ omnino in Jure nostro improbatur. vid. *Lex V. in princ. L. VII. juncta aut. Si qua mulier. C. ad SC. Vell.* Quodsi tamen mulier talis consensit oppignorationi rerum suarum à marito factæ, decipiendi proposito, oppignoratio & per consequens etiam alienatio valebit. vid. *L. V. Cod. ad SC. Vellej. L. XI. Cod. de Distract. pignor.* Jura enim non subveniunt decipientibus, sed deceptis. *juxta L. II. & III. Cod. Si minor se majorem dixerit. Lex XXXVII. ff. minor. de viginti quinque annis. L. II. §. 3. ff. ad SC. Vellej. ubi dicitur: ita demum SCtum feminis intercedentibus subvenit, si non callide sint versatæ, hoc enim Divus Pius & Severus rescripserunt. Nam deceptis non decipientibus opitulatur; & est Gracum Severi rescriptum, τὰς ἀπαλώσας γυναῖξί τὸ δόγμα τῆς συνηθέως βουλῆς ἢ βουδῆ, i. e. decipientibus mulieribus SCtum auxilium non est. Infirmitas enim feminarum, non calliditas, auxilium demit.* Quando itaque ex parte uxoris nulla fraus in oppignorando intervenit, illa rei vindicatione rem venditam à quovis possessore poterit repetere. vid. *L. XXXIX. & L. LX. de Rei vindic.*

§. XI.

Potest autem hæc alienatio non tantum auctoritate Magistratus (de quo minus dubii superest) sed etiam privata auctoritate fieri, uti ex toto titulo ff. & Cod. de distract. pignor. aliisque textibus apparet. Licet enim hinc inde in hac materia Præsidis aut Prætoris mentio fiat, facile tamen apparet, id non ita fieri, quasi interventus Magistratus ad valorem alienationis absolute esset necessarius; sed quod Consultum interdum sit, ut accedente Magistratu id fiat. Jure Gallico autem pignora privata auctoritate distrahi non possunt: uti docet Auctor de l'Institution au Droit François L. IV. C. III. des Gages, & Hypotheq. &c. p. 423. & 424. qui modum distrahendi ita exponit: Le creancier ne peut pas disposer de son autorité privée des meubles qui lui ont été donnés en gage; mais si le débiteur ne paie pas dans le tems dont on est convenu, le creancier doit présenter Requête en Justice, & demander permission de faire vendre les gages pour être payé; cette permission lui est accordée eu connoissance de cause, partie présente, ou dûement appelée; & en suite il doit faire vendre la chose engagée publiquement par un Sergent, au plus offrant & dernier encherisseur; les frais sont préférés sur le prix de la chose; en suite celui, dû, & enfin s'il y a des deniers de reste, ils doivent être rendus à celui qui a été engagé, est payé de ce qui lui est dû, ou à la délivrance des derniers de Moribus hodiernis. aliorum vid. Voëtius in Comp. Jur. ad ff. L. XX. tit. V. §. VIII.

§. XII.

Licet vero Jure Romano Creditori permittum sit, pignus privata auctoritate alienare; aliter tamen id facere non potest, quam postquam Debitori notum fecit, se venditionem suscipere velle. Eo scilicet sine fieri hoc debet, ut debitor possit adesse venditioni & videre num bona fide peragatur; ne postea Creditori objici possit, venditionem illam dolose per collusionem cum emptore & viliori pretio esse factam. Id quod verum esse arbitramur, etiamsi pactum de alienando intercesserit. vid. *L. IV. Cod. de distr. pignor.* add. *Beilerus in Delin. J. C. ad ff. ad eund. titul. num. III.*

§. XIII.

Oritur hic quaestio, an, si Creditor alienans pignus, jus quidem alienandi habuerit, sed in distractione dolis fraudibusque usus sit, Debitori competat actio realis contra Emptionem? Quod arbitramur negandum esse; cum tali Debitori nihil aliud competat, quam actio pignorantia ad interesse contra Creditorem. vid. *L. X. Cod. rescind. venditione*, ubi dicitur: *Si quid in ea re, id est, venditione pignoris fraudulenter fecerit Creditor, non Emptor à te, sed Creditor conveniendus est.* Id quod verum esse etiam censemus, si Creditor non sit solvendo. Aliter tamen judicandum est, si Emptor fraudis sit particeps; ceu hoc apparet ex *L. I. Cod. Si vendito pignore agatur.* ubi Imperator Alexander notabiliter dicit: *Quodsi de bonis Creditor*
rit

ris condemnata solvi pecunia non potuerit & probatum fuerit, emptorem mala fide emisse: offerente te pecuniam cum usuris quanti sumus venit, restituere tibi fundum cum fructibus male fidei emptorem iubebit. add. Lex III. Cod. eod.

§. XIV.

De Evictionis præstatione etiam disputari potest: an Creditor, pignus-alienans, de eadem, si res alienata evincatur, teneatur? Solent quidem aliqui simpliciter cum *Lauterbachio in Comp. J. ad tit. Pand. de Distr. Pignor.* dicere: si tertius rem distractam evincat, Creditor, qui vendidit, de evictione non tenetur. Provocantes ad *L. XI. §. 17. de Action. empt. L. X. de Distr. Pignor. t. t. Cod. Creditorem Evictionem pignoris.* Rationem addunt, quia Creditor non suo, sed Debitoris nomine vendit. Verum caute hic incedendum. Quid enim? si tale pignus evincatur ab alio Creditore, potius jus se habere probante? Sane enim tunc nullo jure Emptor posset remitti ad petendam evictionis præstationem à Debitore; cum res evicta fuerit vitio Creditoris minus jus habentis. Nam certissimi juris est, quod Creditor, vendens pignus, utique præstare debeat potius se cæteris esse Creditoribus; uti loquitur: *L. I. Cod. Creditorem Evictionem pignoris non debere.* Et æquitati nihil magis convenit, quam ut is, qui pignus, i. e. jus in re suo nomine vendit, ejus etiam evictionem præstet: prout etiam decidit *Mevius P. II. Decis. 360. num. fin. & Decis. 367.* Et in *Curia Halberstadiensis in Causa Stöppers contra Heiffern in Con-*
tra.

traditorio ita iudicatum fuisse testatur *Coccejus in Jur. Civ. Contr. P. II. p. 53,*

§. XV.

Quid autem tum juris erit, si pignus evincatur, non propter defectum Juris in Creditore, sed ob vitium in Debitore hærens; & Creditor nominatim Evictionem promiserit? Multi quidem existimant, Evictionis præstationem etiam nominatim ita promissam non esse faciendam. Ast contrarium suadent *L. I. & II. Cod. Creditorem Evictionem pignoris non debere,* ubi expresse dicitur: *Creditorem non teneri ad evictionem præstandam, nisi nominatim hoc repromissum fuerit à Creditore.* Volunt quidem diversæ sententiæ affectæ hanc evictionis promissionem restringere ad veritatem nominis; sed in hoc eos labi inde patet; quia etiamsi nulla promissio intervenisset, veritas nominis præstare debuisset. vid. *L. IV. ff. de Hered. vel Act. Burgundus de Evict. c. 2. n. 5.* Si itaque nolumus rejicere regulam Juris, quod verba cum effectu sint accipienda, & quod interpretati ita sit facienda, ut verba aliquid operentur, nec sint superflua; de qua vid. *Vigel. in Dial. Jur. p. 327. & Barbosa in Thesaur. Loc. Comm. L. IX. cap. 105. n. 15.* Non aliter possumus, quam ut dicamus, in hoc Casu Creditorem non tantum debere præstare Evictionem ratione veritatis, sed etiam ratione bonitatis.

§. XVI.

Porro disquiri potest, an si Creditor pignus aliena-

alienavit, quod ille, cujus heres factus ipse est, potuisset evincere, id etiam ipse Creditor postea facere possit. Casus hic est. *Andreas* rem *Bernhardi* *Cajo* oppignoravit, postea cum debito tempore *Andreas* pignus non liberat, *Cajus* illud vendit *Davo*: deinde *Cajus* fit heres *Bernhardi*; quo facto ipse vi juris, quod *Bernhardus* habuit, quodque in *Cajum* jure successionis est devolutum, id vult evincere. Quæritur an id possit? Negandum id esse, nobis videtur. Quamvis enim *Cajus* *Bernhardo* successerit in omne jus, æquitati tamen repugnet, si Creditor, qui ipse *Davo* pignus vendidit, contra proprium factum venire vellet. vid. *L. XV. ff. de Adoption. L. XI. ff. de Servit. rusticor. prædior. & Barbosa in Thes. Loc. Comm. L. VI. c. III. n. 24.* Est hinc, ut emptori adversus venditorem rei alienæ, qui ex dominio, postea adquisito, rem aliquam vindicat, opponi possit exceptio rei venditæ & non traditæ. vid. *t. t. de Exceptione rei venditæ & non traditæ.* Ex eodem fonte fluit, quod, si non Dominus rem alterius vendat, postea autem veri Domini fiat heres, & res illa a bonæ fidei possessore in manus Venditoris perveniat, Emptori actio *Publiciana* detur adversus Venditorem. vid. *L. LXXII. ff. de rei vindic. L. IV. §. 32. ff. de doli mali Except. L. LXVIII. §. 15. de damno inf. Lex. XXVIII. ff. de Noxal. action.* Quam æquitatis rationem etiam in Casu nostro clare agnoscit *Paulus* *L. X. ff. de Distr. pignor.* ubi dicitur: *non esse audiendum Creditorem, qui fundum vendidit, si velit ejusdem rei ex alia causa questionem movere.* conf. *L. X. ff. de Eviction.*

G

§. XVII.

§. XVII.

Notandum denique, quod, si semel alienatio pignoris legitime & rite fuerit facta, Debitor illud a tertio, qui illud emit, repetere non possit, licet ille Emptori pretium Emptionis cum usuris offerat. vid. *L. VII. §. 1. ff. de Distr. pign.* Quod aliter tamen se habet, si Debitor minor sit annis 25. aut pupillus, aut rei publicæ causa absens, aut in aliqua earum causarum sit, ex quibus majoribus etiam Edicto Prætorio succurritur. Idem hocce etiam obtinet, si secundus Creditor, vel Fidejussor, soluta priori pecunia, Emptionis titulo pignora susciperet. vid. *L. V. §. 1. L. II. & VI. ff. de Distr. Pignor.* Cæterum uti Debitor post alienationem pignoris, rite celebratam, offerendo pretium, illud repetere non potest; ita secundus Creditor multo magis id facere prohibetur. juxta *L. III. ff. de Distr. Pignor. add, L. I. & III. Cod. Si antiquior Creditor pignus vendiderit.* Plura quidem adhuc de alienatione pignorum possent addi; sed hæc amico cum eruditis certamini sufficere queunt.

SOLI DEO GLORIA

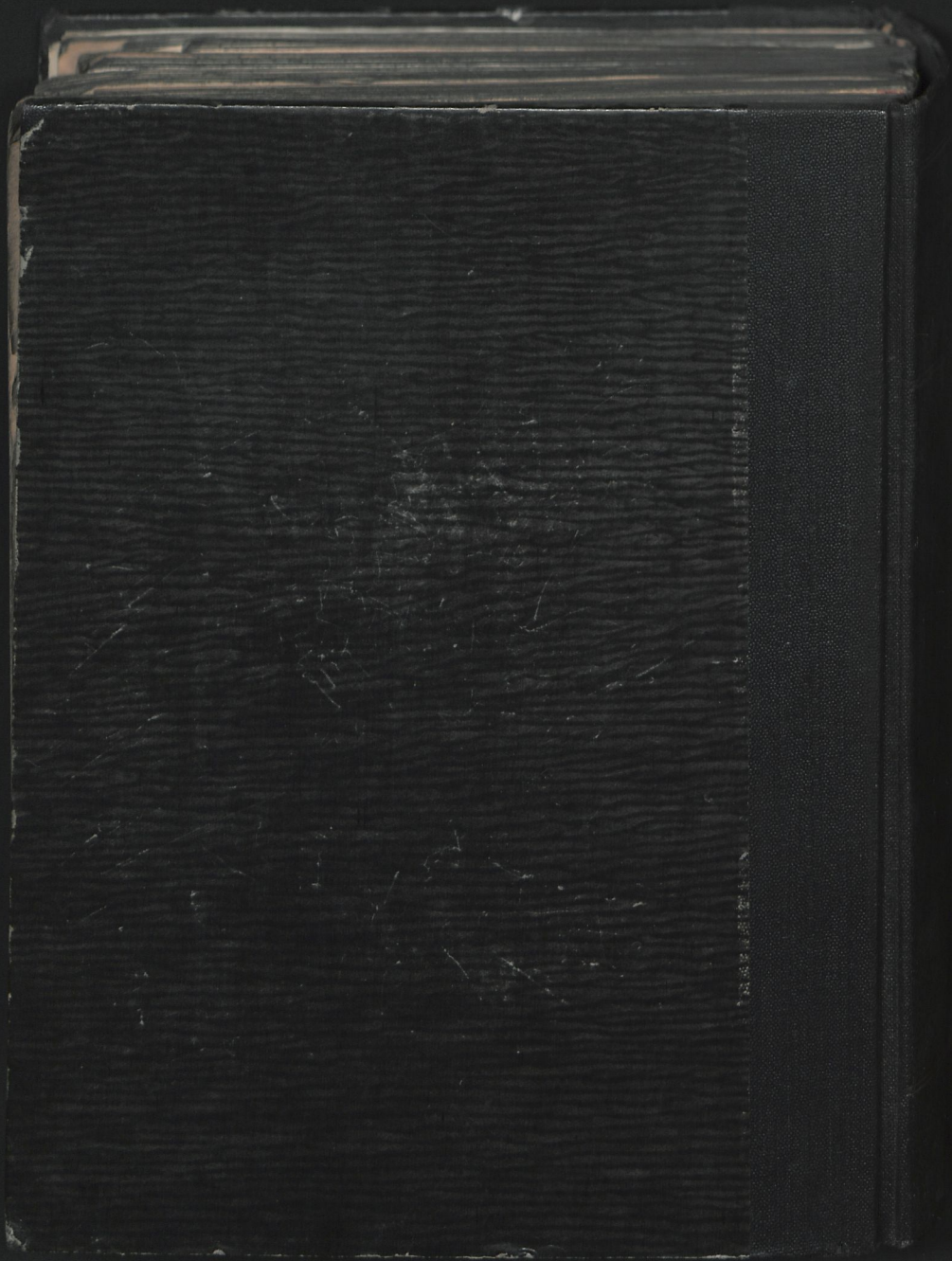

1018

ULB Halle
007 430 779

3

585.

1720, 7

Q. F. F. Q. S.

DISSERTATIO JURIDICA
DE

ALIENATIONE
PIGNORUM,

QVAM

DEO T.O.M. bene juvante
P R Æ S I D E

DN. JOHANNE GEORGIO
SCHERZIO,
J. V. D & P. P. Ordinario,
& h.t. Fac. Jurid. DECANO,

IN ALMA ARGENTORATENSIVM
VNIVERSITATE

SOLENNITER defendet

JOH. BAPTISTA WENDEL, de
HAYANGE, Wolmeringensis,
AUCTOR.

4. Cellah
A. diem 4. Septembris Anno M DCC XX.

ARGENTINÆ,
LITERIS JOHANNIS PASTORII.

